Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ενας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, Χρόνια πολλά,

Χρόνια πολλά στην Ελλάδα μας... Άγια μέρα ξημερώνει...

Και η Εθνική μας γιορτή και ο Ευαγγελισμός! Μάρτης, Σαρακοστή, Χαιρετισμοί και όλα στολισμένα με την Άνοιξη!

Είναι σύμβολα, είναι παλμός εθνικός, είναι ένωση φυλετική, είναι Εμείς. Εμείς, παιδάκια με τις σημαιούλες στη γραμμή στην εκκλησία για τη δοξολογία και μετά, πάλι στη σειρά για την κατάθεση στεφάνου στο μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη. Αυτά είναι τα νάματα με τα οποία μεγαλώσαμε, είναι ταυτότητα.

Κι είχα μια ωραία εμπειρία χτες το βράδυ, μια επαφή με το χωριό μου, σαν συνέχεια εκείνου του καιρού.

Αχ πως χτυπά τούτη η καρδιά κι αναφτεράει τώρα στα γεροντάματα... ποιος το το είπε, νομίζω ο Μαλακάσης. Στάσου να στα πω με τη σειρά. Κρατάω κάποια επαφή με το χωριό μου κι ας έζησα τα πιο πολλά μου χρόνια εδώ κι ας είναι να μην το ξαναδώ. Ο Παλαμάς λέει... Το σπίτι που γεννήθηκα κι ας το πατούν οι ξένοι – στοιχειό είναι και με προσκαλεί, στοιχειό και με προσμένει....

Κρατάω λοιπόν κάποια επαφή και περισσότερο την αγάπη για το χωριό μου. Κάποιοι νέοι, λοιπόν, μορφωμένοι κι άξιοι κάνουν μια προσπάθεια να αναβιώσουν τη Φιλαρμονική του Δήμου που είχε ατονήσει και το νιώθω καθήκον να συμπαρασταθώ.

Όπως ένιωσα καθήκον να παραδώσω ένα ιστορικό ντοκουμέντο που είχα στα χέρια μου από τον πατέρα μου, Ήταν ένα γράμμα χειρόγραφο από κάποιον που έζησε το πέρασμα του Ιμπραήμ από τα μέρη μας, από το χωριό μου με λεπτομέρειες που δεν γράφει ποτέ η ιστορία. Μου το είχε δώσει ο πατέρας, μικρός τότε και μου είπε «να το φυλάξεις, έχει αξία αυτό το γράμμα.» Το φύλαγα χρόνια και δεν το εμπιστεύτηκα ποτέ, σε τι χέρια θα πέσει. Και το έδωσα πριν λίγα χρόνια τώρα που έχουν Λαογραφικό Μουσείο. Το κατέγραψαν, το τίμησαν και αισθάνομαι σαν να εξετέλεσα μια σημαντική απόστολή.Συγγνώμη, δεν μ΄αρέσει να περιαυτολογώ, είναι σαν τη δική σου μετριοφροσύνη που δεν αναφέρεις ότι εσύ πρώτος επεσήμανες το άτοπο του Κολοσσαίου στα μετάλλια των Ολυμπιακών αγώνων. Και μπράβο και στον άλλο Γιώργο, τον Καναράκη, που το έκανε ζήτημα και τα άλλαξαν. Γιατί είναι κάτι άνθρωποι, βρε Γιώργο μου, που αν είχαν κάνει κάτι ανάλογο θα είχαν σπάσει τύμπανα. Οι άνθρωποι που σε κάθε ευκαιρία σου μιλάνε για το τι έχουν κάνει αυτοί και είναι μόνοι χωρίς να μπορούν να καταλάβουν το γιατί. Οι άνθρωποι αυτοί είναι μόνοι γιατί είναι γεμάτοι από τον εαυτό τους.

Να σου όμως την ευχάριστη εμπειρία μου. Ήρθα σε επαφή με τον Ταμία για την Φιλαρμονική στο χωριό μου! Και διαπίστωσα ότι είναι ο γιος ενός καλού μου νεανικού φίλου και μιας εξαδέλφης μου που δεν γνωρίζω. Και ξέρεις πόσες μνήμες μου έφερε αυτή η αναφορά στον παλιό μου φίλο; Ήταν ένας έντιμος και φερέγγυος άνθρωπος, από τους ανθρώπους με σεμνότητα και τιμιότητα σε όλες τους τις πράξεις.Τα δικά μας νεανικά χρόνια ήταν δύσκολα και μου έφερε τοσες αναμνήσεις από τα χρόνια εκείνα. Τις σκέψεις, τα όνειρα, την έγνοια για το μέλλον, τα σκιρτήματα της ηλικίας, τα τόσο λίγα της ψυχαγωγίας μας και της μάθησης.

Μιλήσαμε για πολύ με τον Αναστάση και το χάρηκα πολύ. Τόσο που δεν μπόρεσα να κοιμηθώ. Με πήραν από χέρι οι μνήμες και... έχετε γεια βρυσούλες.

Κι ήρθαν κι οι καμπάνες του απόβραδου για τους Χαιρετισμούς κι ήρθαν τα στεφάνια για το Ηρώον, τόσα στεφάνια μνημόσυνα στις ρίζες, στη ζωή που έφυγε, που φεύγει.

ΕΜΠΕΙΡΙΑ

Μην την κοιτάς με λύπη την πορεία σου,
τα χρόνια πού 'φυγαν, τη δύση που πηγαίνεις.
Την έζησες, την έγραψες, τη χάρηκες.
Μ΄ ιριδισμούς, με συνεφιές
μ' απολαβές και προσφορές,
με μπόρες και μ΄ ηλιοχαρές
και με χαμούς και φτερουγίσματα.
Την εμπειρία σκέψου, τη μεγάλη σου σοδειά.
Αυτή είναι η αμοιβή σου, συλλογίσου το.
Τα υλικά και τα τρανά δεν λογαριάζονται.
Όχι, μην την κοιτάς με λύπη την πορεία σου.
Κι αν είν΄ να κλάψεις μη σταθείς
στην νιότη, στην ακμή, στις περιπέτειες.
Τα όνειρα να κλάψεις που δεν έρχονται.
τα όνειρα, τους πόθους που σ΄ αρνήθηκαν.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γεια σου κι' εσένα Γρηγόρη, που το ποίημά σου και σήμερα είναι όλα τα λεφτά, όπως λένε οι νεοέλληνες. Πολλή σοφία μέσα σε λίγες λέξεις που θα έπρεπε να διαβάσουν όλοι οι νέοι, αλλά πάλι μήπως είναι ανάγκαίο να κλάψουν και αυτοί «τα όνειρα που δεν έρχονται/ τα όνειρα, τους πόθους που τους αρνήθηκαν»;

Χρόνια πολλά και στην Ελλάδα μας, τη σύγχρονη, που γιορτάζει τα γενέθλιά της στις 25 Μαρτίου μεθαύριο Παρασκευή.

Την παραμονή τής μεγάλης γιορτής στην Αλεξάνδρεια γιορτάζαμε με μεγάλη παρέλαση των Κοινοτικών σχολείων στο γήπεδο τής Ελληνικής Αθλητικής Ενωσης με την παρουσία των προξενικών αρχών, των ηγετών τής φημισμένης Κοινότητας Αλεξανδρείας και πλήθος κόσμου που γέμιζε τις κερκίδες, ενώ στις τάξεις ζωγραφίζαμε με χρωματιστές κιμωλίες σκηνές από την Επανάσταση, που πολλές φορές ήταν καταπληκτικές από ταλαντούχους μαθητές ζωγράφους. Και να τονίσω άλλη μια φορά ότι οι περισσότεροι από τους μαθητές δεν είχαμε επισκεφθεί ακόμη την Ελλάδα!

Την ημέρα τής γιορτής γινόταν δοξολογία στον μεγαλοπρεπή Κοινοτικό ιερό ναό τού Ευαγγελισμού με τον Πατριάρχη και τους προύχοντες τής παροικίας μας. Μετά τη δοξολογία ακολουθούσε παρέλαση στους γειτονικούς δρόμους με επικεφαλής την Ελληνική Φιλαρμονική, τους προσκόπους και ναυτοπροσκόπους.

Τώρα δεν μπορώ να μην κάνω το παράπονό μου, επειδή εδώ στο Σίδνεϊ η παροικία έχει να δείξει μεγάλη δράση, μεγάλα επιτεύγματα και πολλές δεκάδες οργανώσεις, αλλά δεν αξιώθηκε να ιδρύσει μια Φιλαρμονική. Εχω ασχοληθεί πολύ με αυτό το θέμα, έχω μιλήσει με τους φορείς μας, έχω παρακαλέσει και ικετεύσει να βοηθήσουν για μια Φιλαρμονική, αλλά μόνο αδιαφορία αντιμετώπισα. Η Φιλαρμονική δεν είναι μόνο για παρελάσεις, είναι πολιτισμός, είναι ακόμη μια ευκαιρία για τα παιδιά μας να μάθουν ένα μουσικό όργανο, να βρουν μια ευγενή απασχόληση, να δημιουργήσουν νέες φιλίες και να μοιραστούν το χειροκρότημα στις συναυλίες τους.

Και να πεις ότι δεν υπάρχουν τα χρήματα, ή τα ταλέντα; Να μην τρελαθώ... Ο Θέμος Μέξης πήγε στη Ρόδο και έκανε τη Φιλαρμονική της σχεδόν συμφωνική ορχήστρα που έδινε συναυλίες κλασικής μουσικής ακόμη και μέσα σε κατάμεστες εκκλησίες! Τώρα ο Θέμος είναι μαζί μας και πολύ θα ήθελε να δημιουργήσει μια Φιλαρμονική αξιώσεων για να δείξουμε στην ευρύτερη κοινωνία με τις ποιοτικές συναυλίες της πως οι Ελληνοαυστραλοί δεν υστερούν σε μουσικά ταλέντα.

Πρέπει να σου πω ότι με συγκίνησε η αγάπη για το χωριό σου και εύχομαι να το επισκεφθείς έστω μια φορά ακόμη. Μην ψάχνεις για δικαιολογίες γιατί δεν τις πιστεύω, μια χαρά είσαι και οι ευκολίες που παρέχουν σήμερα τα αεροδρόμια και οι αεροπορικές εταιρείες επιτρέπουν ακόμη και σε άτομα με αναπηρίες να ταξιδέψουν. Εσύ, από ό,τι βλέπω δεν έχεις καμιά αναπηρία, εκτός αν θεωρείς «αναπηρία» τα χρόνια που κουβαλάμε στην πλάτη μας, που και αυτό απορρίπτω κατηγορηματικά. Ενα ταξίδι στην όμορφη πατρίδα μας θα σε κάνει να νιώσεις ανανεωμένος, έτσι νιώθω τουλάχιστον μόλις φτάσω στην Αθήνα. Εγώ που δεν γνώρισα χωριό μου, αλλά κάνω το προσκύνημά μου στη Σύμη επειδή στα καλντερίμια της περπάτησαν οι γονείς μου και οι πρόγονοί μου.

Οσον αφορά στα Ολυμπιακά μετάλλια που αναφέρεις, εργαστήκαμε πολύ μερικοί άνθρωποι, όπως ο Γιώργος Καναράκης με άρθρα του στις αγγλόφωνες εφημερίδες, η καθηγήτρια Μαρία Λώμη που πρώτη εντόπισε το Κολοσσαίο στα μετάλλια και με ενημέρωσε, για ν' αρχίσω μια ακόμη εκστρατεία στον «Κόσμο» μας που τρομοκράτησε τους ιθύνοντες και με παρακαλούσαν να σταματήσω να γράφω γι' αυτό το θέμα. Και ξέρεις Γρηγόρη ποιοί ήταν αυτοί που αδιαφόρησαν γι' αυτή την προσπάθεια να σταματήσουμε τη βεβήλωση των Ολυμπιακών Αγώνων και των ιδεωδών τους; Οι ελληνικές αρχές στην Αυστραλία και στην Ελλάδα, αλλά δεν έπεσα από τα σύννεφα αφού δεν προσδοκούσα συμπαράσταση.